

accept af det fransk-britiske forslag som forhandlingsgrundlag havde skabt mulighed for at komme videre, efter at nedrustningsspørgsmålet nu i en årrække havde været drøftet tilsyneladende til ingen nytte.

Frankrigs delegerede, Guérin de Beaumont, udtrykte ligeledes tilfredshed med, at Sovjetunionen havde accepteret det fransk-britiske forslag som forhandlingsgrundlag i nedrustningsspørgsmålet. Det varslede godt for de videre forhandlinger, at Sovjetunionen nu for første gang havde vist sig imødekommende i dette spørgsmål.

Den franske delegerede gav yderligere tilsagn om Frankrigs støtte til det amerikanske forslag om fredelig udnyttelse af atomenergien, der forfulgte de samme mål som Det Europæiske Atom-Forskningsinstitut.

Videre i sin tale erklærede de Beaumont bl. a., at Frankrig havde til hensigt at opfylde de løfter, der var givet til de fremmede folkeslag, som det havde ansvaret for, Frankrig havde vist dette ved at give Tunis selvstyre i indre anliggender. Det var tanken, at Marokko gradvis, men så hurtigt som muligt, skulle gives adgang til at varetage sine egne anliggender indenfor rammerne af den marokkanske suverænitet. Frankrig ville imidlertid ikke dele sit ansvar med nogen og måtte påny fremhæve nødvendigheden af, at FN-pagten bestemmelser blev respekteret af alle. FN havde hidtil i for høj grad været instrument for nationalistiske lidenskaber uden i tilstrækkeligt omfang at tage de virkninger i betragtning, som dette kunne få for de formål, for hvilke organisationen var oprettet.

Det mål, som alle måtte arbejde for, var at gøre FN til en universel organisation, og man måtte håbe, at FN's dør snart ville åbne sig for alle nationer, der havde givet uomtvistelige beviser for deres fredsvilje, sluttede den franske delegerede.

Norges udenrigsminister, Halvard Lange, omtalte indledningsvis den afspænding, der var indtrådt efter våbenstilstanden i Indokina, men fremhævede samtidig, at verdenssituationen som følge af de mange uløste internationale stridsspørgsmål stadig var særdeles alvorlig. I anledning af den bekymring, der var kommet til orde i generalsekretærens årsberetning, for, at in-

ternationale problemer i stigende grad skal blive behandlet uden De Forenede Nationers mellemkomst, understregede Lange betydningen af, at medlemsstaterne udnytter FN's muligheder. At FN's organer i nogle tilfælde ikke var blevet benyttet, måtte utvivlsomt tilskrives, at stater med en afgørende interesse i de pågældende problemer ikke havde mulighed for at fremføre deres synspunkter i FN. Dette var eksempelvis tilfældet med den kinesiske folkerepublik. Det var den norske regerings opfattelse, at det ville være i alles interesse, at dette forhold blev ændret, således at FN ikke længere var afskåret fra at beskæftige sig med en række internationale problemer af vital betydning. Da FN blev oprettet, havde organisationen nærmest karakter af en alliance. Den siden stedfundne udvikling havde imidlertid medført, at FN havde skiftet karakter og var blevet et forum, hvor nationer med stærkt divergerende synspunkter kunne mødes for at søge tilvejebragt en fredelig løsning af deres konflikter. Det var derfor af den største betydning, at adgangen til medlemsskab stod åben for alle lande, og den norske delegation havde til hensigt at gå ind for optagelsen af ethvert land, der kunne opnå sikkerhedsrådets anbefaling.

Under sin tale kom Lange ind på den tekniske bistand til underudviklede lande, idet han pegede på misforholdet mellem de hidtil udfoldede bestræbelser og til rådighed stillede midler og på den anden side det voksende behov for bistand. Det var tvivlsomt, om det var betimeligt at oprette nye organisationer såsom SUNFED og International Finance Corporation, så længe de medlemslande, der alene kan stille de fornødne midler til disposition, ikke ser sig i stand dertil.

Videre i sin tale fremhævede den norske udenrigsminister det tyske problem. De forhandlinger, der for tiden fandt sted vedrørende spørgsmålet om Vesteuropas sikkerhed, ville formentlig bidrage til en varig bedring ikke blot af det fransk-tyske forhold, men også af forholdet mellem øst og vest. Det var imidlertid vigtigt, at den løsning, man nåede til, vandt aktiv tilslutning i alle de direkte interesserede landes parlamenter, at der uden diskrimi-